

CESTNA SVETILKA

Ada Škerl

Predobro vem, da grda sem, nakazna,
da leta že visim kraj stare hiše,
a vendar vsaj v nočeh se zdim prijazna,
ko senčne črte po zidovih riše

svetloba moja, ki spod motnih stekel vre.
Pod njo, kar upal ni ob luči dneva,
premnog v notrino lastno s strahom se ozre
in vidi sij srca, ki dogoreva.

O, žal mi je, da nimam dvoje toplih rok,
da nežno nase stisnem vsa ta srca bedna,
ko jih za hip objame moje luči krog.
O, žal mi je, da moja ni ljubezen vredna.

da enkrat vsaj nekdo bi čutil nje toplino.
Takó že leta niham v mrtvem kolobarju,
molče sprejemam sonce in noči temino
in se razdajam mrzlem, sivem trotoarju.

»VISOKA ŠOLA« IVANA REGENTA

. (Ob njegovi sedemdesetletnici)

Lado Kozak

Čim je bil Ivan star trinajst let, mu je oče, ki je bil delavec v tržaški luki, poiskal službo v majhni mestni žganjarni. Tedaj je Regent zapustil Kontovel, svojo rodno vasico, ki tako zviška gleda na mesto, pristanišče in na ladje, ki izginjajo za sinjim obzorjem.

Če bi bilo pri Regentovih doma manj lačnih ust, potem bi se spolnila materina želja in fant bi šel študirat gimnazijo. Brezplačnega pouka pa je bil lahko deležen le v žganjarni. Ta je postala njegova edina »gimnazija«, ki mu je dala prvo, sicer svojevrstno kulturno vzpodbudo in mu odpirala prve poglede na znanost, med tem tudi na znanstveni socializem.